

Novellette: Under körsbärsträdet

Kroppen som låg i gräset under körsbärsträdet hade en gång tillhört en mycket livstörstig, nyfiken och av innebördes väldigt olika erfarenheter präglad man. Det var alltså ingen ynglings kropp som låg där, så stilla, så slutligt stilla. Människorna som hade saknat honom vid kaffebordet där de just inlett firandet av årets högsommarfest fångades av samma tystnad medan de sakta fylkades runt den. Det behövdes inga fler ord. Det fanns många fler som ville sägas, men där ingen borde tala och ingen hör blir orden sig själv till men om de sägs.

Varför låg han under körsbärsträdet ville förstås alla veta, men ingen nändes fråga. Fast just sådana ovidkommande frågor brukar bli så betydelsefulla när man inte vet vad man annars skulle säga. Att kasta sig över något som tycks hanterbart och gripbart är ju ett sätt att för ögonblicket utmanövrera chocker och negativa överraskningar som till exempel någons plötsliga och oväntade bortgång. Den som bäst kunde svara hade inte längre tillgång till vare sig tunga eller språk. Bland de närvarande, och den med den kanske tyngsta själen inför anblicken av den livlösa kroppen fanns hans mycket yngre livskamrat. De hade tillsammans planterat detta träd när de gemensamt anlade den trädgård och den odlingslott som nu stod i högsommarens mest prunkande mognad och skönhet. De hade påminnt sig att jorden ju inte varit naken när de själva föddes in i världen, så även om de själva aldrig skulle få äta av detta träd så hörde det till människans uppgift att plantera träd åt kommande generationer.

Det bronserade fågelbadet som tillika tjänade som solur stod än på sin piedestal av rivningsvirke, paradibusken hade hunnit växa upp, breda ut sig, klippas ner, och förnygras flera gånger om. Den en gång delade rosenstocken fortsatte att tvillingblomma, syrenhäcken var inne på sin tredje förnygring och förtätning och hade just denna vår givit sin överdådigt rikaste blomning. I den med mossa rikt mjukgjorda gräsmattan lyste om våren ännu Jungfru Marie Nycklar och Kungsängsliljorna stod på sig i den gamla åkerlappen. Schersminen och den Ungerska Syrenen hade alla fortsatt att belöna omsorgerna med rikhaltig blom. Bara den gamla kastanjestubben hade slutligen grävts bort året innan.

Körsbärsträdet hade vuxit sig stort och brett och givit sina sötkörsbär till fåglar och barns och barnbarns fromma. Han brukade stå under det och läsa en dikt om hur körsbärsträdet bara vill en enda sak: att det skall bli fler träd i världen med denna frukt. Genom att locka oss att äta och spotta ut kärnorna når trädet sitt syfte, precis som det är poeternas syfte att säga ord som skapar mening i nya öron.

Han låg med ansiktet mot marken när de fann honom. En av gästerna, med både sjukvårdskunskap och behov att göra något meningsfullt, kände på halsen efter någon puls, men fann förstås ingen. Men hon såg att bakhuvudets glesnade behåring innehöll barkflagor från trädets grenar. Med gemensamma krafter vände några kroppen och fann att den dödes läppar skimrade av körsbärssaft. Trädets nedre grenar, de som var

inom räckvidd av de jordbundna hade ätits rena redan för någon dag sedan. Samfällt gick en insikt genom skarans sinne. -'Han har varit uppe i trädet och plockat från kronans grenar.' Den gamle mannen var nog inte riktigt klok längre. Sånt är farligt vid en långt mindre ålder än nästan 80.

Då tisslades och tasslades det i vänkretsen och barnaskaran till dess hans hustru plötsligt började skratta. Skratta! Var det lämpligt? Allas ögon fästes i ett enda nu på hennes ansikte, då såg de att hon inte bara skrattade utan även grät. Hon slickade de tårar som kom fram till munvinklarna och så skrattade hon igen. Med allas ögon riktade på sig fattade hon mod och knöt an till den inre kraft som goda minnen kan vara och sa: -'Han fick det slut han ville ha. Körsbärsaft på läpparna och livets sötma på tungan. När vi planterade detta träd skojade vi om att nu måste han leva så länge att han fick njuta av dess frukt. Då sa han: Jag skall leva så länge så att jag kan klättra upp i det och äta av dess högsta grenar!'

Som på en given signal tittade alla upp och såg då varifrån han hade fallit. Högt däruppe visade en bruten gen var trädets bärkraft och hans kroppstyngd inte längre varit överens. Trädgårdsmästaren hade skördat klart. En dag brister den sista grenen under varje fot. Sånt är livet.